

Mgr inż. Henryk Mytykowski

O pewnym przekształceniu perspektywiczno-niekolinearnym i jego związku z szeregiem wzrokowymi

Politechnika Poznańska

1965 r.

Promotor: doc. dr Wiktor Jankowski

Recenzenci: brak danych

Henryk Mytykowski – docent, dr hab. inż. arch. Urodził się w 1922 roku, zmarł w 1989 r. Absolwent Wydziału Architektury Szkoły Inżynierskiej w Poznaniu. Na uczelni technicznej pracował od 1948 r. Związany z Oddziałem Architektury, Katedrą Geometrii Wykreślnej. Był architektem i wykładowcą akademickim na Politechnice Poznańskiej. Piastował m. in. funkcję dyrektora Instytutu i Planowania Przestrzennego Politechniki Poznańskiej. Od 1975 przynależał do Stowarzyszenia Architektów Polskich Oddziału Poznań.

(Na podstawie źródeł: https://www.archimemory.pl/pokaz/henryk_mytykowski,4931

Politechnika Poznańska i wcześniejsze uczelnie techniczne w Poznaniu, pod redakcją Władysławy Dembeckiej, Poznań 1976, s. 183, 184, 297)

OPIS FIZYCZNY

JĘZYK TEKSTU	polski
LICZBA TOMÓW	1
LICZBA STRON	54
FORMAT	30 cm
OKŁADKA I STAN TECHNICZNY VOLUMINU	– zielona oprawa materiałowa, gładka, bez napisów – stan dobry
LICZBA RYSUNKÓW	28
LICZBA TABEL	3
LICZBA ZDJĘĆ	brak
ZAŁĄCZNIKI	brak
ZNAKI SZCZEGÓLNE	– tekst maszynowy, jednostronny – zapis sporządzony z wykorzystaniem kalki ołówkowej – druk odbitki w kolorze fioletowym – strony w całości zabarwione na kolor fioletowy, część tekstu nieczytelna – rysunki techniczne sporządzone odręcznie (patrz s. 18) – nawiasy kwadratowe zapisane odręcznie (patrz s. 2) – część symboli matematycznych zapisana odręcznie (patrz s. 23) – poprawki edytorskie nadpisane na maszynie (patrz s. 13) lub wprowadzone odręcznie (patrz s. 42) – równania matematyczne zapisane odręcznie (patrz s. 37) – tablice i zawarte w nich wartości spisane odręcznie (patrz s. 45) – błędna numeracja w spisie treści: zamiast strony 14 - strona 114

ZAWARTOŚĆ

SPIS TREŚCI na podstawie s. [2]	Praca obejmuje 15 stosunkowo krótkich (bez rozdziałów niższego rzędu) liczbowanych rozdziałów, w tym spis literatury zawierający łącznie 26 pozycji (strony nieliczbowane). Autor pracy we wstępie wprowadza czytelnika w tematykę badań, przedstawiając zagadnienia związane z odwzorowaniami wzrokowymi oraz ich znaczeniem w kontekście percepcji przestrzeni i geometrii widzenia (s. 1). W rozdziale drugim omawia uzupełnione kryterium Haucka, stanowiące punkt odniesienia dla analiz prowadzonych w dalszej części pracy (s. 2). Następnie definiuje pojęcie odwzorowania wzrokowego (r. 3, s. 4) oraz dokonuje ogólnego omówienia funkcji odwzorowujących, z uwzględnieniem psychologicznej i psychofizjologicznej definicji „spotrzegania, patrzenia” (r. 4, s. 5). Kolejny rozdział (r. 5, s. 8), poświęca funkcjonalnemu tłu odwzorowań wzrokowych, wychodząc od zdefiniowania zjawiska pobudliwości. Następnie przechodzi do omówienia roli i funkcjonowania systemu nerwowego człowieka, między innymi rozważając zjawisko adaptacji oraz sposób działania neuronów. W rozdziale 6. (s. 14) omawia lokalizację kierunkową f1 rozumianą jako funkcję określającą adekwatność współrzędnych określających położenie punktu względem oka do ich wzrokowego odpowiednika. Dalej (r. 6., s. 16) analizuje problem lokalizacji głębokościowej, w tym stereoskopowe przekształcenie do bliży granicznej (s. 16), a następnie przedstawia geometryczną interpretację tej lokalizacji (s. 24). W kolejnych rozdziałach opisuje transformację prostej oraz płaszczyzny do bliży granicznej (s. 25, s. 28), po czym przechodzi do zagadnienia wzrokowej oceny wielkości przedmiotów, odwołując się do prawa Emmerta (s. 29) i dokonując jego przekształcenia (s. 32). W dalszej części dysertacji analizuje pojęcie pozornej sfery tłowej i przedstawia sposoby wyznaczania bezwzględnych miar pozornych (s. 32). Następnie przeprowadza analizę stosunków miarowych, wprowadzając pojęcie względnych miar pozornych (s. 34), rozpoczynając od analizy kąta widzenia łuku. W przedostatnim rozdziale autor przedstawia koncepcję skorygowanej perspektywy sferycznej szeregów horyzontalnych (s. 39), a całość pracy kończy dyskusją, w której zestawia i podsumowuje przedstawione wcześniej zagadnienia (r. 15, s. 46), oraz wykazem bibliograficznym liczącym 26 pozycje (strony nieliczbowane)
WSTĘP s. 1-2	„Perspektywa malarska, w szerokim zrozumieniu jej przymiotnikowego sensu, jest dziedziną pojęć wykraczających znacznie poza krąg aksjomatów geometrii rzutowej. Prostoliniowe odwzorowanie środkowe rzutowe, wywiedzione matematycznie z fizycznej teorii widzenia, było dla pierwszych pokoleń Renesansu nie tylko zasadniczym miernikiem poprawności płaskiego obrazowania przestrzeni, ale, co jest bardziej istotne w historycznym rozwoju malarstwa, urosło do rangi estetycznego kryterium. [...]” Perspektywa, modelując prawidłowości fizycznego widzenia, nie mogła uwzględnić w swych schematach, istotnych dla malarskiego sposobu widzenia rzeczywistości, subiektywnych sfer reakcji twórczych. I dlatego, po spełnieniu swej historycznej roli, perspektywa matematyczna przestała być dyscypliną obowiązującą w warsztacie sztuki współczesnej”.

Opracowała: Jolanta Juskowiak

Ochrona i upowszechnianie najstarszych rozpraw doktorskich Politechniki Poznańskiej – (BIBL/SP/0021/2024/02, umowa z 15 stycznia 2025 r.).

BIBLIOTEKA
POLITECHNIKI POZNAŃSKIEJ

Społeczna
Odpowiedzialność
Nauki II

